

30 noiembrie – 6 decembrie

Închinarea la Dumnezeu atunci și astăzi

Textul de memorat: „Cântau, mărimd și lăudând pe Domnul prin aceste cuvinte: «Căci este bun, căci îndurarea Lui pentru Israel ține în veac!»” (Ezra 3:11)

Textul de memorat din această săptămână ne dă indicii despre practicile de închinare și modul în care își exprimau evreii recunoștința față de Dumnezeu. În 515 î.Hr., iudeii au sărbătorit consacrarea noului templu (Ezra 6:15-18) și apoi, șaiszeci de ani mai târziu, au sărbătorit sfințirea zidului Ierusalimului (Neemia 6:15-7:3; 12:27).

După enumerarea genealogiilor din Neemia 11 și 12, autorul trece la sărbătoarea sfințirii zidului cetății. Pentru acest popor era normal ca lucrurile să fie sfințite, închinare Domnului: templul, zidul cetății și chiar casele și clădirile publice. Ceremonia de sfințire era bine organizată și era însoțită de cântece, muzică, mese, jertfe, bucurie, veselie și curățirea poporului. David a instituit practica jertfelor în timpul ceremoniei de sfințire și, după aceea, conducătorii poporului i-au urmat exemplul, începând de la Solomon, când a adus chivotul în templu (1 Împărați 8:5).

În această săptămână vom vedea cum se închinau ei Domnului atunci și vom observa lucruri pe care le putem face și noi, pentru că ne închinăm aceluiași Dumnezeu.

Duminică, 1 decembrie – Cântau cântările Domnului

1. Observă câteva cuvinte-cheie care ne arată modul în care se închinau ei și aduceau laudă. Cum ai descrie ce se întâmpla? Neemia 12:27-29

În Israel era stabilit ca o anume clasă dintre leviți să fie cântăreți pentru serviciile de la templu. Dumnezeu dăduse îndrumări pentru această practică și instrucțiuni despre serviciul de închinare, deoarece închinarea la templu trebuia să fie frumoasă și cât mai bine organizată.

Împăratul David organizase această practică într-un sistem mai elaborat și mai mareț decât înainte. De aceea, urmașii lui Asaf, pe care David îl numise conducătorul închinării de la templu, au continuat să fie numiți „cântăreții însărcinați cu slujba Casei lui Dumnezeu” (Neemia 11:22).

2. Ce putem învăța din pasajul de mai jos despre locul și importanța muzicii în închinarea lor și despre „cântarea Domnului”? 1 Cronici 25:6-8

Cântăreții erau leviți desemnați în mod oficial să slujească la templu. Ei erau plătiți pentru a se ocupa de muzică la serviciile de la templu. Pe vremea împăratului David a fost organizată o „școală” muzicală bine pusă la punct, pe care chiar el o supraveghea. Avea profesori și elevi, tineri și bătrâni, care lucrau pe rând la templu, asigurând muzica. Unii erau instrumentiști, alții cântăreți, iar alții aveau grijă de instrumente și de hainele folosite pentru serviciile de închinare. Care era scopul unei organizări atât de profesioniste? Aceasta slujea la dezvoltarea talentelor și la întregirea viziunii de excelență în închinare. Excelența trebuie să fie unul dintre scopuri în închinare. Laudele trebuie să vină din inimă și să fie exprimate cât mai bine posibil, astfel încât sufletele oamenilor să fie înălțate. Am putea presupune că muzicienii și cântăreții desemnați să slujească la templu erau aleși cu grijă pentru a conduce serviciile de închinare.

Tu ai simțit bucuria închinării prin muzică. Cum?

Luni, 2 decembrie – Curățirea

După ce vorbește despre sfințirea zidului și strângerea cântăreților, următorul verset, Neemia 12:30, vorbește despre curățire (n.r. - s-a preferat folosirea formei vechi - a curăța, curățire -, pentru că este vorba despre spălări rituale, simbolice, nu doar de o spălare obișnuită a mâinilor, a hainelor etc.). „Preoții și leviții s-au curățit și au curățit și pe popor, porțile și zidul.”

Rădăcina ebraică a termenului „curățit”, *thr*, înseamnă *a fi curat, a fi pur* și este folosit în mai multe contexte în Vechiul Testament, fiind asociat inclusiv cu ideea de a fi curat și fără pată din punct de vedere moral înaintea lui Dumnezeu.

3. Ce ne învață următorul pasaj despre (a) natura umană, (b) iertarea lui Dumnezeu și (c) puterea lui Dumnezeu în viața noastră? 1 Ioan 1:7-9

Templul și serviciile de la templu erau componente esențiale în religia Israelului din vechime. Dar templul și serviciile de acolo erau un mijloc în vederea unui scop, nu un scop în sine. Rostul, menirea lor era să conducă poporul la o relație salvatoare cu Dumnezeu legământului, cu Domnul Isus Hristos, ca să cunoască puterea Sa curățitoare în viața lor. Când știm ce a făcut Dumnezeu pentru noi, de la ce ne-a salvat El, această cunoștință ne conduce să Îl iubim și să ne închinăm Lui. Acesta este unul dintre motivele pentru care, din nou și din nou, israeliții din vechime povesteau ce făcuse Dumnezeu în trecut. Îi ajuta să cunoască bunătatea și dragostea lui Dumnezeu, care determinau bucuria și recunoștința ce se întrepătrundeau în experiența lor de închinare.

Pentru noi, experiența și aprecierea iertării de păcat ar trebui să ne aducă recunoștință față de Dumnezeu și, totodată, speranță și bucurie. Atunci este ușor să Îl lăudăm pe Domnul și să ne exprimăm aprecierea pentru frumusețea caracterului Său. Cea mai mare descoperire a caracterului lui Dumnezeu este Isus pe cruce, purtând pedeapsa pentru păcatele noastre ca să nu trebuie să o purtăm noi.

Indiferent de păcatele tale trecute sau de caracterul tău de astăzi, la cruce poți obține iertare deplină chiar în acest moment. Cere chiar acum iertarea pe care ți-o oferă Isus!

Marti, 3 decembrie – Două coruri mari

4. De ce era muzica o parte atât de importantă în această sărbătoare? Neemia 12:31-42

Parte a serviciului de închinare de pe vremea lui Neemia a fost formarea a două coruri care au străbătut Ierusalimul cântând, cu acompaniament de instrumente, imnuri de mulțumire. Corurile au pornit din același loc apoi s-au despărțit, mergând în direcții opuse pe zidul cetății. Un grup era condus de Ezra și celălalt, de Neemia. Cele două coruri s-au întâlnit din nou la Poarta Văii și s-au oprit la templu. Preoții care sunau din trâmbiță au însoțit fiecare procesiune. După ce au ajuns la templu, corurile au stat față în față. Procesiunea și serviciul de închinare au fost organizate impecabil.

Pentru a înțelege de ce muzica era o parte atât de importantă în sărbătoare și în serviciile de închinare, trebuie să vedem semnificația ei în legătură cu templul. Muzica de la templu nu era un concert de care oamenii se puteau bucura, cum am merge noi să ascultăm Simfonia a IV-a de Beethoven la o sală de concerte. Ci, atunci când muzicienii cântau cu vocea și cu instrumentele, poporul se pleca în rugăciune. Muzica era parte a închinării.

Actul central al serviciilor de la templu și al închinării erau jertfele, o acțiune neplăcută în ea însăși - mureau animale nevinovate. Muzica frumos interpretată, pe lângă faptul că înălța mintea oamenilor spre lucrurile cerești, făcea ca întreaga experiență de închinare să fie mult mai plăcută.

5. Iată și alte situații în Biblie în care muzica a fost un aspect important al închinării. Exodul 15:1; 2 Cronici 20:21,22; Apocalipsa 15:2-4

Atât pe pământ, cât și în cer, muzica este parte a închinării. În versetele de mai sus, cântarea se concentrează pe ceea ce a făcut Dumnezeu pentru poporul Său, inclusiv pe biruința „asupra fiarei”. Muzica este laudă adusă lui Dumnezeu pentru mântuirea oferită de El.

Menționează câteva lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut pentru tine și care ar putea fi motive să Îi cânti laudă.

Miercuri, 4 decembrie – Jertfele ca parte a închinării

6. De ce s-au adus „multe jertfe” ca parte a sărbătorii de închinare? Neemia 12:43

Pe vremea templului, jertfele erau cel mai important aspect al închinării. Se aduceau jertfe pentru făgăduința iertării, ca expresie a bucuriei, a părtășiei și recunoștinței față de Dumnezeu. Jertfele dădeau substanță închinării, le reaminteau închinătorilor adevărul despre Dumnezeu și cine era El și le îndreptau atenția spre Sămânța făgăduită, Mesia, care urma să Își jertfească viața pentru ei, deoarece era Mielul lui Dumnezeu.

7. Spre ce ne îndreaptă atenția jertfele? Dacă israeliții din vechime se puteau bucura lângă un animal mort, o moarte care transmitea un mare adevăr, cu cât mai mult decât ei ar trebui să ne bucurăm noi! Ioan 1:29,36 1 Corinteni 5:7; Apocalipsa 5:6,12,13

Este interesant de câte ori apare în Neemia 12:43 ideea de bucurie. În reverența lor și teama sfântă pe care o simțeau în serviciul de închinare (de fapt, uciderea unui animal pentru păcatele lor era un lucru solemn), ei se și bucurau. Când ne apropiem de Dumnezeu, trebuie să o facem cu venerație și reverență, dar și cu bucurie. Psalmul 95 arată că un act veritabil de adorare implică și cântec, strigăte de bucurie și muzică prin care să fie lăudat Dumnezeu (vers. 1), dar și rugăciune (vers. 6). Echilibrul între bucurie și reverență este foarte important pentru adorarea, lauda și închinarea aduse lui Dumnezeu.

Când ne gândim că, la cruce, Creatorul, Autorul a tot ce există (Ioan 1:1-3), era atârnat acolo, murind pentru păcatele ființelor pe care le crease, ce emoție simțim prima dată? Ce rol poate și ar trebui să aibă bucuria în experiența noastră când privim la jertfa de pe cruce?

Joi, 5 decembrie – Rolul preoților și al leviților în închinare

8. De ce s-a bucurat poporul „că preoții și leviții erau la locul lor”? De ce erau atât de importanți? Neemia 12:44-47

9. Ce simboliza lucrarea preoților (care erau leviți)? Evrei 9:1-11

„Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, din Sanctuarul de sus, este tot atât de importantă pentru planul de mântuire ca moartea Sa pe cruce. Prin moartea Sa, El a început acea lucrare pe care, după înviere, S-a înălțat să o desăvârșească în ceruri. Trebuie să intrăm prin credință dincolo de perdea, «unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător» (Evrei 6:20).” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 489

Deși nu aveau lumina pe care o avem noi astăzi, credincioșii de atunci au înțeles suficient cât să își dea seama că slujba leviților, ei fiind singurii care puteau sluji în templu, era foarte importantă. Erau entuziasmați că lucrarea Domnului putea fi făcută prin leviți.

Cei întorși în țară petrecuseră timp cu Dumnezeu în citirea Cuvântului Său, în rugăciune și închinare și s-au re consacrat Lui. Prin acestea ei și-au dat seama că slujbele de la templu fuseseră neglijate și trebuiau reluate. Având această înțelegere, iudeii s-au bucurat de lucrarea importantă pe care leviții urmau să o facă pentru ei. Dumnezeu le-a insuflat gândul că serviciile de la templu erau parte a planului Său pentru închinare.

Din nefericire, lucrarea făcută de cei ce slujeau la templu, de învățătorii Cuvântului și muzicieni era adesea considerată ca un lucru normal. Chiar și în vremea lui Neemia, susținerea pentru leviți era uneori puternică, alteori slabă. De multe ori, leviții trebuiau să muncească la fel ca alții pentru a-și întreține familia, deoarece poporul înceta să mai aducă zecimile și darurile.

Fără zecimi și daruri, nu ar exista biserică mondială organizată. Dacă dorim ca lucrarea să continue, trebuie să fim serioși în angajamentul de a-i susține pe lucrători prin contribuția noastră financiară și prin apreciere verbală. Poate că biserica nu va fi niciodată desăvârșită, dar acest lucru nu ar trebui să ne împiedice să fim darnici pentru Dumnezeu, ca lucrarea Lui în lume să poată continua.

Vineri, 6 decembrie – Un gând de încheiere

„Crucea lui Hristos va fi știința și cântecul mântuiților în toată veșnicia. În Hristos cel slăvit Îl vor vedea pe Hristos cel răstignit. Niciodată nu se va uita că Acela a cărui putere a creat și susținut lumile nenumărate prin vastele domenii ale spațiului, iubitul Fiul al lui Dumnezeu ... S-a oferit să poarte vinovăția și rușinea păcatului și să sufere ascunderea feței Tatălui, până când chinurile unei lumi pierdute l-au sfâșiat inima și l-au zdrobit viața pe crucea de pe Calvar. Faptul că Făcătorul tuturor lumilor, Arbitrul tuturor destinelor a trebuit să părăsească slava și să Se umilească din dragoste pentru om va provoca întotdeauna uimirea și admirația universului. Când popoarele răscumpărate Îl privesc pe Mântuitorul lor și văd slava veșnică a Tatălui strălucind pe fața Sa, când privesc tronul Său, care este din veci și ține până în veci, și știu că Împărăția Sa nu va avea sfârșit, izbucnesc în cântarea minunată: «Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat și ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu prin sângele Său prețios!», - Ellen. G. White, *Tragedia veacurilor*, pp. 651-652

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, Capitolul 8 „Creșterea în Hristos”.

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: Ezra 4-10

1. Unde este menționat Nebucadnețar cu numele „Haldeianul” (caldeeanul)?
2. Când a fost isprăvită Casa Domnului?
3. Cine a spus că Domnul „a pregătit inima împăratului”?
4. Cine au fost singurii care s-au exprimat împotriva deciziei acceptate de popor?

Evanghelizare, Secțiunea 5 – subcapitolul „Echipa de lucru în evanghelizare”

5. Cine este cel mai bun general?